

izmed vas vendarle želi zvedeti kaj več o nji, mu bom rad postregel v eni prihodnjih številkih.

Zdaj pa naj pripomnim še to-le: Moja današnja slika pač ni tako dobro narejena kakor so Dobnikarjeve; ali, ko boste vi toliko znali risati, boste že nekaj znali. Zato vam bo gotovo v prid, ako marljivo prerisujete tudi moje risarske izdelke.

Ah, zvonijo . . .

Ah, zvonijo, ah, zvonijo;
pa komu tako lepó? —
Moje rože, mlade rože
danes smrtno poč gredó . . .

Tihe sapice jesenske
jim zavele so z dobrav,
rosnosolzna vsa je trava,
zadnji diha jim pozdrav . . .

Bogomila.

Ptica in lisica.

Basen. Spisal *Rajko Levin*.

Lisica je ujela ptico. Že ji preti smrt. V tej sili si izmisli ptica zvižaco ter reče lisici: »Ljuba tetka, večkrat te love psi in ti tudi večkrat načno kožuh, da jim komaj uideš. Ko bi znala po zraku letati, bi te psi nikdar ne mogli ujeti. Če me nekoliko izpustiš, pa te naučim letati po zraku. Potem me pa pojej; da bi ti le teknilo!«

Lisici se je dobro zdelo in rada bi znala letati po zraku, ker bi potem lažje lovila ptice. Zato izpusti ptico ter ji reče: »Nauči me hitro, potem te pa pojem.«

»Tako! Dvigni se, tetka, tako-le v zrak in odleti,« odvrne ptica in odleti.

Lisica pa gleda žalostno za letečo ptico, ki se ji smeje in vpíje: »Tetka, dvigni se in odletil!«

